

פחד דוד

עלון שבועי בענייני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8566233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל
בנשיאות בנש"ק מורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונבדד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 583

משכיל לדוד

פרשת בראשית

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

בינה שניתנה להתגבר על הגשמיות

היה בכוחו של הנחש שום ערמומיות להסית ולהדיח את חוה לאכול מעץ הדעת, כפי שלא פעל עליהם לחשוב מחשבות רעות בהיותם ערומים.
משום כן אדם הראשון היה צריך לדעת, שכפי שאצלו חקוקה דמות ה' כדמותו, במידות טובות כדי לדעת את הטוב ואת הרע, שהרי נראו בו גם כוחות עפריים ועורפיים וחומריות ותאוות, וידע להבחין בהם, וקילס על כך לבורא עולם על שהוסיף בו דעת וחקק בו נשמת רוח חיים, בבחינה שהטוב והרוחני שיש בו עולה פי מליונים מהגשמי שיש בו. אם כן אין לו שום צורך להבחין מרע לטוב ומטוב לרע, כדי לאכול מעץ הדעת, שהרי יש בו דעת גדולה שגברה על הגשמיות שבו.

ואם כן, אדם הראשון היה צריך להבין כי כל המוסיף לדעת גורע (סנהדרין כט.), וכפי שנרמז (קהלת א, יח) יוסיף דעת יוסיף מכאוב, אחרי שהוא תכלית השלימות ומידות טובות, ומה לו להכניס עצמו בסכנות נוספות ונסיגות גדולים, ולהוסיף גדרים וסייגים שלא נצטוו עליהם. לכן, כשאדם הראשון הוסיף על ציוויו ה' בגלל שחשד באשתו שדעתה קלה, כשבאמת לא היה בה קלות ראש כלל ועיקר, מכיון שעדיין לא היה יצר הרע כדי שתהיה דעתה קלה, שהרי הוא והיא עומדים ערומים בקדושה וטהרה בלי קלות ראש. בכך הוא פתח פתח של נטיה לרע ללא כל הצדקה, ונתן כוחות לנחש לפתות את חוה על ידי שדחפה ונגעה בעץ ולא מתה.

ועוד. יש תביעה גם על אדם הראשון שהוסיף על ציוויו ה' שלא לגעת בעץ. שהרי חוה חכמה היתה, שכן בבריאתה הוסיף לה ה' חכמה יתירה, כמו שאמרו חז"ל (נדה מה): בינה יתירה ניתנה באשה יותר מבאיש, שנאמר (בראשית ב, כב) ויבן ה' אלוקים את הצלע וגו' (לאשה). ואם כן,

היה לה לחוה את הבינה יתירה שאפילו אם היא תגע בעץ הדעת, מכל מקום היא לא תעז לאכול ממנו - מכח ציוויו ה' ומכח הבינה יתירה שיש בה. אלא שחווה התבלבלה בזה במה שאדם הראשון הוסיף על ציוויו ה' שלא לנגוע בעץ הדעת. ואם כן התביעה גדולה על האדם הראשון.

כך נתגלתה חולשת אדם הראשון, שלא היה צריך לעשות גדר וסייג עבור חוה אשתו, כפי שלא היה לו שום צורך לעשות סייג עבור עצמו, כי לא היה לו ממה לפחד, שהרי הוא היה קשור מראשית להקב"ה ולתורה הקדושה.

על הפסוק (בראשית א, א) בראשית ברא אלוקים, דורשים חז"ל (בר"ר א, ד) בשביל התורה שנקראת ראשית, ובשביל ישראל שנקראו ראשית נברא העולם. כי התורה וישראל תכלית הבריאה, וכאשר יהודי עוסק בתורה הוא מקיים את הבריאה. כי התורה היא העיקר וקיום הבריאה של העולם.

גדול כוחה של התורה, שהיא נקראת 'סם חיים' לכל מי שעוסק בה, והיא העיקר, והיא מוגנא ומצלא לכל אדם. אבל לכאורה הדברים תמוהים, שהרי מצינו תלמידי חכמים גדולים שלמדו תורה וסופם שחטאו, כמו יוחנן כהן גדול (ברכות כט.) ועוד. ואם כן כיצד יתכן שהתורה לא הצילה אותם מהחטא?

ונראה בזה, שאין האשמה בתורה ח"ו, אלא על האדם מוטל לבדוק את עצמו, שעל אף שהוא לומד תורה מתוך עמל ולא מחסיר ממנה, מכל מקום אם יש בידו ביטול תורה כחודו של מחט הוא כבר נענש. כי כל דבר קטן, או אפילו פרט קטן רע, שנעשה בעולם הזה על ידי תלמידי חכמים, בשמים זה נראה כהר גדול. ובכח החטא הקטן להביא את האדם ח"ו לידי מצב של ירידה רוחנית רח"ל.

והראיה מואדם הראשון, שהיה יציר כפיו של הקב"ה שנברא בשלימות נפלאה, כמובא בזוהר הקדוש (ח"ג שו): עקבו של אדם הראשון מכה לגל חמה, וכל כך היה שלם שלא היה בו ענין של ערמומיות, ואפילו לא היה לו ממה להתבייש כשהוא ערום, והבריאה וכל אבי"ע עולמות היו תלויים באדם, ושום פסולת לא היה בו, וכל החומריות שהיתה בו התבטלה בפני הרוחניות שהיתה בקרבו.

ומי גרם לנחש שהיה משרת שנהפך לשטן ערמומי מסית ומדיח ורשע? האדם בעצמו, שהוסיף על ציוויו ה' לאסור אף את הנגיעה (סנהדרין כט.). דהיינו, כל הענין שאנו עושים גדרים וסייגים לכל מצוה ומצוה, הוא מכיון שיש היום יצר הרע, ואין אנו יודעים כיצד נוכל לעמוד מול הכוחות של היצר הרע. על כן באו חכמים ועשו סייג לתורה, כדי להרחיק את האדם מן הנסיון ומן העבירה.

אבל, כשאדם הראשון נצטווה שלא לאכול מעץ הדעת ביום הראשון שנברא, לא היתה לו כל סיבה להוסיף ולעשות סייג למצוה הזאת, שלא לגעת בעץ הדעת, מהטעם שנסים דעתם קלה (שבת לג). זאת מכיון שהנחש עדיין לא היו בו כוחות להיות בחינת שטן, שלא

◀◀ המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il ▶▶

פרשת בראשית כ"ד תשרי תשע"ב

ירושלים	תל אביב	באר שבע	
16:25	16:40	16:43	הדלקת נרות
17:36	17:38	17:39	מוצאי שבת
18:16	18:13	18:14	רבינו תם

הילולא דצדיקיא

כז - רבי יעקב יוסף מפולנאה,	כו - רבי אשר מסטולין
בעל התולדות יעקב יוסף	כז - רבי יצחק הזקן מבעלי התוס'
כח - רבי משה סופר, החתם סופר	כח - רבי אברהם איגור, האדמו"ר מלובלין
כח - רבי לוי יצחק מברדיצ'וב,	כט - שמעון הצדיק בן חנניו,
סניגורם של ישראל	משיירי כנסת הגדולה

מישהו מחכה לך!

כי לא המטייר ה' א-להים על הארץ ואדם אין לעבוד את

האדמה". (בראשית ב. ה)

ומה טעם לא המטייר? לפי שאדם אין לעבוד את האדמה ואין מכיר בטובתן של גשמים. וכשבא אדם וידע שיש צורך לעולם, התפלל עליהם וירדו,

וצמחו האילנות והדשאים. היסוד הנפלא הזה שמוברר ברש"י, מתאר לנו את המצב שכל העולם עמד והמתין לתפילתו של האדם. האילנות והדשאים, החיות והעופות. כולם היו זקוקים למים בכדי לצמוח ולחיות, וכולם חיכו עד שיבוא האדם ויתפלל לבורא, ואז ירדו הגשמים וכולם ירוו ויחיו.

הקדוש ברוך הוא ציפה לתפילתו של האדם הראשון. הקדוש ברוך הוא מצפה לתפילות שלנו, בכל דור ודור. כולנו מצפים לבריאות טובה, לפרנסה ושפע גשמי, לנחת מהילדים ורשימה ארוכה של ישועות וברכות אחרות שמצפות ומחכות שנתפלל לבורא העולם.

כזה הוא הסיפור המופלא שאירע עם אברהם, נער צעיר מארגנטינה שנפשו חשקה בתורה ובמסירות רבה עזב את כל משפחתו במרחקים והגיע לארץ ישראל ללמוד בישיבת פוניב' שבבני ברק.

אברהם לא ידע היטב את השפה העברית, והוא התבייש לדבר. באחד הימים שאל אותו מרן הגאון רבי מיכל יהודה לפקוביץ זצ"ל שאלה, ואברהם לא ענה לו. מדוע אתה לא עונה? שאל רבי מיכל יהודה, וגם על זה לא השיב הנער.

בהזדמנות נתקל רבי מיכל יהודה באותו נער במסדרון, ואז שאל אותו: מדוע אתה לא עונה? הרכין הנער את ראשו וענה: אני מתבייש...

רבי מיכל יהודה היה נרעש. צר היה לו מאוד על הנער, שכל כך מתאמץ למען לימוד התורה, ונגרמו לו מבוכה ובושה. רבי מיכל יהודה שב והביע את צערו על כך, ולא נחה דעתו עד אשר הציע לבחור "אני רוצה שתבוא ללמוד איתי פעמיים בשבוע. כל פעם עשרים דקות".

הבחור ניסה להתחמק. מי הוא ומה הוא, שילמד בחברותא עם הגאון ראש הישיבה?! אך רבי מיכל יהודה לא הניח לו להתחמק. הוא שידל ושכנע אותו, והחברותא נקבעה. בכל שבוע היה אברהם מגיע ללמוד עם רבי מיכל יהודה, ההבנה שלו בלימוד השתפרה, הבטחון העצמי נסק אל על ובעקבות זאת גם המעמד החברתי בישיבה.

השנים חלפו תוך התעלות בתורה. בהמשך חזר אברהם לארגנטינה ונשא שם אשה. אבל אהבת התורה השיבה אותו לארץ ישראל, כחצי שנה לאחר נישואיו.

הוא הגיע לארץ עשרה ימים לאחר תחילת זמן חורף, וזה היה זמן חורף ארוך של ששה חדשים. כל האברכים היו כבר תפוסים, ואין לו חברותא. הוא ניגש מאברך לאברך, מנסה לחפש חברותא, אולי ימצא, אך כל מאמציו לא הועילו

לו. ניגש רבי אברהם אל הרב צבי גרינהויז שליט"א, וביקש להתייעץ איתו. מה יעשה?! השיב לו הרב גרינהויז: תתפלל! יצא רבי אברהם החוצה וביקש להתחיל להתפלל, אבל פתאום עלתה במוחו המחשבה, שבענין הזה אין טעם להתפלל.

ושוב ביקש להתייעץ עם הרב מה לעשות "באופן מעשי", אך הרב בשלו: תתפלל לה'. "אני מבקש סליחה, אמר רבי אברהם, אבל אני רוצה להבין על מה להתפלל בדיוק? שיצמח פה אברך חדש? הרי כל האברכים מסודרים, מה אני יכול להתפלל?"

השיב לו הרב: "תביא סידור". "לא, מתעקש רבי אברהם, אני רוצה להבין על מה אפשר להתפלל בענין הזה? הסיפור הגיע והרב פתחו בברכת "מחיה המתים", וקורא: "מי כמוך בעל גבורות ומי דומה לך מלך ממיית ומחיה ומצמיח ישועה". מה זה "מצמיח ישועה"? לא כתוב כאן "מביא ישועה", זה לא השישועה היתה בתל אביב, והקב"ה מביא אותה לבני ברק. כתוב כאן שהקב"ה "מצמיח ישועה", כמו אדמה שוממה שפתאום צומח בה עץ.

אז עכשיו אתה יודע על מה להתפלל? תתפלל שהקב"ה יצמיח לך ישועה! נכון שאתה לא רואה איך יכולה להגיע הישועה בענין הזה. נראה לך שלפי דרך הטבע אין כאן שום פתרון לבעיה, כל זה נכון, אז תתפלל לה' שיצמיח לך ישועה.

רבי אברהם התחיל להתפלל לישועת ה'.

התפלל מעומק לבו ומספר ימים אחר כך ניגש אליו הרב מנחם שלזינגר שליט"א, אחד מהאברכים המיוחדים שבכולל, והציע ללמוד איתו בחברותא. רבי אברהם נבהל. אני אלמד איתו? אני אעשה צחוק מעצמי? אחרי יומים הוא ראה עם מי יש לו עסק וזירוק אותי מיד...

רבי אברהם ניסה להתחמק. "לא אני חושב כרגע על מישהו אחר שמתאים לי". עברו עוד יומים ושוב ניגש אליו הרב שלזינגר, המעולה שבאברכים. והדו שיח מתחיל להתנהל ביניהם כך:

"נו, אולי אתה רוצה ללמוד איתי".

"לא, רבי אברהם מסמיך במבוכה. אני רואה שאתה מסודר".

"לא. אני והחברותא שלי לא מרוצים מהלימוד יחד, זה לא מוצלח".

ומי אמר שאיתי זה יהיה מוצלח?

דיברתי איתך בלימוד וראיתי שזה מתאים.

אה, אומר רבי אברהם, לדבר בלימוד זה לא כמו חברותא. אלו שני דברים שונים לגמרי. לא נראה לי שתהיה מרוצה מהחברותא איתי.

שוב חלפו מספר ימים והרב שלזינגר ניגש אליו: תעשה טובה, בא נלמד שלשה ימים. לא מתאים לך - תעזוב אותי!

התחילו השנים ללמוד בחברותא, והיא לא נמשכה שלשה ימים אלא היא נמשכה, כפי שמסופר בספר "ומתוק האור", במשך שש שנים מוצלחות ופוריות במיוחד.

כי התפילה הצמיחה ישועה!

תורה ארץ על בלימה
נצור לשונך

תיקון להטא הלשון

"צדיקים, באותו דבר שחוטאים בו מתרצים". ועל כן ישתדל ללמד ענינים אלה ברבים, מתוך ספרי הפוסקים

המדברים להלכה בענין זה, (הרמב"ם בפ"ז מהלכות דעות וספר החינוך בפרשת קדושים), שם יראה ויתבונן כי לא נופל אסור זה משאר אסורי התורה, ובהרבה פרטים הוא חמור יותר. את כל אלה ילמד ויתחזק לקימם, ואז בודאי ימחל לו הקדוש ברוך הוא על העבר, ויעזרה להבא שלא יכשל עוד. יעזור הקדוש ברוך הוא שכל יראי ה' יתעסקו בדבר הזה ללמוד ולקיים, ואז בודאי ימהר הקדוש ברוך הוא ויחיש לגאלנו במהרה בימינו אמן. (כבוד שמים)

שאלנו אדם אחד, אחרי שעוררתי ברבים את גודל איסורו: ידעתי גם ידעתי כי עברתי על עון זה מאות פעמים, ואיני זוכר כלל לשמם לילך ולפייסם; ולא עוד אלא כיון שאני בן-תורה, למדו ממני כמה אנשים שלא להיות זהירים בדבורם, במה אוכל להתרצות לפני אדון כל? התשובה על זה: אמרו חכמינו זכרונם לברכה:

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

אסור לאדם לשמוע ליצר הרע

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה (אבות דרבי נתן, פרק כב) כל שמעשיו מרובים מחכמתו מחכמתו מתקיימת, שנאמר (שמות כד, ז) נעשה ונשמע. ביאור הדבר כי האישי אשר קבל על נפשו בלב נאמן לשמור ולעשות על פי התורה אשר יורוהו, ועל פי המשפט אשר יאמרו לו היושבים על המשפט,

יש בידו מן היום הזה שחר על כל המצות על אשר שמעה אזנו מדברי התורה. ואחרי זאת יום יום ידרוש וישקוד על דלתות מוכיחו וישכיל מכל מלמדיו, ונמצא האישי הזה מעשיו מרובים מחכמתו, כי לא ידע את הדבר והנה שכרו אתו. וכענין מה שאמרו ישראל בסיני "נעשה ונשמע", שהקדימו קבלת המעשה על נפשם לפני השמיעה. ובענין אחר לא יתכן שיהיו מעשי האדם מרובים ממה שהוא יודע.

הוי אומר, שאין האדם זוכה לחיים אלא אם כן הוא שומע לקול המוכיח, ומוקדים את העשיה לפני השמיעה. ומכלל הן אתה שומע לאו, שאינו שומע לקולו של היצר המפתה אותו לעבירה, אלא עושה את המצוה ואחר כך הוא שומע לו. ואחר שעשה את המצוה אין לו ליצר לומר לו דבר וחצי דבר - שהרי כבר עשה.

אדם הראשון לא בא לכלל חטא, אלא מפני שלא הקדים עשיה לשמיעה, אלא שמע לקול היצר ומיד נתפתה וחטא, אילו לא היה שומע לקול היצר לא היה חוטא כלל. ולכן אמר לו הקב"ה "כי שמעת לקול אשתך". נמצא זה היה החטא שהקדים שמיעה לעשיה, וכך אמר לו הקב"ה לאדם הראשון, אילו היית שומע לדברי הייתי מעלה עליך כאילו עשית, וכיון שעשית שוב אין היצר יכול לך, אבל הואיל ושמעת תחלה ליצר שמיעה זו היא שגרמה לך שתעבור על דברי.

"ולאדם אמר כי שמעת לקול אשתך ותאכל מן העץ אשר צויתך לאמר לא תאכל ממנו" (בראשית ג, ז).

פליאה היא: וכי חטאו של אדם הסתכם בעובדא שהוא שמע לקול אשתו, והרי חטאו היה שאכל מן העץ שנאסר עליו מפי הגבורה, ומהו אומר "כי שמעת לקול אשתך"? הנה כתב רבינו יונה בשערי תשובה (ב, ז), וזה לשונו:

כאשר ישמע מוסר החכמים והמוכיחים, יקשיב וישמע ויכנע ויחזור בתשובה. ויקבל בלבו כל דברי התוכחות ושלא יגרע דבר מדבריהם. הנה האישי הזה, ברגע קטן יצא מאפלה לאור גדול. כי עת אשר יאזין ויסקיח, ולבבו יבין ושב ויקבל ביום שמעו דברי המוכיח, ויקיים עליו להיותו עושה ככל אשר יורוהו תופשי התורה מן היום ההוא ומעלה, להזהר כאשר יזהירו יודעי בינה לעתים, עלתה בידו התשובה ונהפך לאיש אחר. ומעת אשר קבל כזאת במחשבתו וגמר עליו ככה בלבבו, קנה לנפשו זכות ושכר על כל המצות והמוסרים ואשריו כי צדק נפשו בשעה קלה. וכן אמרו רבותינו ז"ל (מכילתא בא, יב כה) על הפסוק "וילכו ויעשו בני ישראל" (שמות יב, כח) וכי מיד עשו? והלא לא עשו עד ארבעה עשר לחדש! אלא, כיון שקבלו עליהם לעשות, מעלה עליהם הכתוב כאילו עשו מיד.

מן המעיין

ברם, מעיר רבי אברהם אזולאי זצ"ל, "זה הסוד שיין רק בצדיקים, אך הרשעים לא שייכים לכלל הזה, כי דרך הטבע שהם עריצים ומתיראים ונשמעים להם".

חיים בפרשה

ממשנתו של רבינו חיים בן עטר זיע"א בעל אור החיים הקדוש

"בראשית ברא א-להים את השמים ואת הארץ". (א. א.)

עוד ירצה להיות שצוה ה' הרבה יראות בעולם, יראה מאביו ואמו דכתוב (ויקרא יט ג) איש אמו ואביו תיראו, גם מהמלך ומהחכמים, גם לירא מהבריות לבל יחשדוהו, ויאמר האומר שתהיה שוה מצות היראה בכל המקומות שישנה, ויצא מזה שלפעמים יזלזל ח"ו במצות ה' לכבוד המלך או לכבוד אביו וכדומה. לזה רמז כאן בתחילת דברי ה', כי קודם כל דבר יקדים לירא את השמים, ואחר כך ואת הארץ,

שהם פרטים המחוייב לחוש להם. והוא שאמר הכתוב (במדבר לב כב) והייתם נקיים מה' תחילה ואחר כך ומישראל, ומעתה אין מקום לקיים שום מצות מורא של הזולת אלא אם לא יעבור על שום מצוה ממצות ה'.

"לזאת יקרא אשה כי מאיש לקחה זאת" (ב, כג)

"דרש רבי עקיבא איש ואשה שזכו שכינה שרויה ביניהם, לא זכו אש אכלתן", ופירש רש"י, "שהרי חילק שמו ושיכנו ביניהם יו"ד באיש וה"א באשה". (סוטה יז.) ומדוע נתן משמו אות יו"ד באיש וה"א באשה, ולא להיפך?

אלא, ביאר המגיד מבריסק - רבי אליקים געציל, שהרי דרשו חז"ל במסכת מנחות (כט, ב) על הפסוק "אלה תולדות השמים והארץ בהבראם" - בה"א בראם, שהעולם הזה נברא בה"א והעולם הבא נברא ביו"ד.

ולכן נתן היו"ד באיש, לרמז שעניני העולם הבא שייכים לאיש, ובהם אין לו לשמוע לעצת אשתו.

ואילו האות ה"א שבה נברא העולם הזה, אותם נתן בשם האשה, כי עניני העולם הזה שייכים לה, ובהם צריך הבעל לשמוע לעצתה.

לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו. (ב. יח)

"זכה עזר, לא זכה כנגדו" (יבמות דף סג.)

הנהגה זו של "עזר" או "כנגדו", כותב רבי אברהם אזולאי זצ"ל,

בספרו "חסד לאברהם", היא ככל מידותיו של הקב"ה שהיא מידה כנגד מידה, כדרך שמתנהג האדם עם הקדוש ברוך הוא, כך אשתו מתנהגת עמו.

וזהו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה "זכה עזר לא זכה כנגדו", ומורדת בו כמו שהוא מורד בקונו.

ולכן כל בן תורה שאין אשתו נשמעת לו, ידע כי סיבת התנהגותו כלפי שמים הוא הגורם, ואין ראוי להתרעם על אשתו, כי הוא שהפסיד את עצמו.

ארזי הלבנון

לדמותם של חכמי ישראל

שמעון הצדיק

השבוע חל יום פטירתו של התנא הא-להי שמעון הצדיק שהיה משיירי כנסת הגדולה. יום הסתלקותו של התנא שמעון הצדיק זיע"א, מקובל על פי המסורת כפי כמוזכר בגמרא, ביום כ"ט בתשרי,

שבעה ימים אחר חג הסוכות.

בגמרא מסופר, ששמעון הצדיק סיפר לחכמי דורו, שבאותה שנה ימות, וזאת משום מעשה שהיה לו כשנכנס הוא כהן לפני ולפנים לבית קדשי הקדשים ביום הכיפורים. וכך מספרים חז"ל, במסכת יומא דף ל"ט:

"תנו רבנן אותה שנה שמת בה שמשון הצדיק, אמר להם בשנה זו הוא מת. אמרו לו מנין אתה יודע?"

אמר להם בכל יום הכיפורים היה מזדמן לי זקן אחד לבוש לבנים ועטוף לבנים ניכנס עימי ויצא עימי, והיום נזדמן לי זקן אחר לבוש שחורים ועטוף שחורים ניכנס עימי ולא יצא עימי".

סופו של מעשה, כדברי הצדיק: "אחר הרגל חלה שבעה ימים ומת".

חז"ל מספרים לנו על שורה של ניסים מופלאים שהתחוללו במוקדש בהיות שמעון הצדיק בחיים,

ומשמת נעלמו ופסקו. וכך מסופר שם בגמרא:

"תנו רבנן: ארבעים שנה ששימש שמעון הצדיק היה עולה גורל בימין-מכאן ואילך פעמים עולה בימין פעמים עולה בשמאל. והיה לשון של זהורית מלבין (רש"י: והוא סימן שמחל הקב"ה לישראל) - מכאן ואילך פעמים מלבין ופעמים אינו מלבין. והיה נר מערבי דולק (רש"י: והוא עדות שהשכינה שורה בישראל) - מכאן ואילך פעמים דולק פעמים כבה.

והיה אש של מערה מתגבר ולא היו כהנים צריכים להביא עצים למערכה חוץ משני גזירי עצים כדי לקיים מצוות עצים - מכאן ואילך פעמים מתגבר פעמים אין מתגבר. ונשתלחה ברכה בעומר ובשתי הלחם ובלחם הפנים וכל כהן שמגיעו

כזית יש אוכלו ושבע ויש אוכלו ומותיר - מכאן ואילך נשתלחה מארה בעומר ובשתי הלחם ובלחם הפנים..."

במסכת יומא (דף ס"ט). מסופר כי הכותים הסיתו (בשנת ארבעים לבנין בית המקדש השני) את אלכסנדר מוקדון להחריב את בית המקדש והוא נעתר להם ונתן להם רשות.

"באו והודיעו את שמעון הצדיק. מה עשה? לבש בגדי כהונה ונתעטף בבגדי כהונה ומיקירי ישראל עימו ואבוקות של אור בידיהן. כיון שראה (אלכסנדר) לשמעון הצדיק ירד ממרכבתו והשתחוה לפניו. אמרו לו: מלך גדול כמותך ישתחוה ליהודי זה? אמר להם:

דמות דיוקנו של זה מנצחת לפני בבית מלחמתי. אמר להם: למה באתם? אמרו לו אפשר בית שמתפללים בו עליך ועל מלכותך שלא תחרב, יתעון עובדי כוכבים להחריבו? אמר להם: מי הללו?"

אמרו לו: כותיים הללו שעומדים לפניך. אמר להם: הרי הם מסורים בידכם. מיד ניקבום בעקביהם ותלאום בזנבי סוסיהם והיו מגררין אותן על הקוצים ועל הברקנים עד שהגיעו להר גריזים,

כיון שהגיעו להר גריזים חרשוהו וזרעוהו כרשינין כדרך שבקשו לעשות לבית א-להינו ואותו היום (כ"ה בטבת) עשאוהו יו"ט".

נס השמן המופלא

בספר "שערי ירושלים" מספר רבי משה ריישר על נס השמן שהיה במערת שמעון הצדיק: במערת הקבר היה נר תמיד שהיה דולק תמיד ולא יכבה. פעם אחת באו בערב שבת שני האנשים שהיו מחזיקים במצוה זו כדי להדליק את נר התמיד ולא מצאו שמן שיספיק לדלוק לשבת שלימה.

מכיון שלא היתה להם שום אפשרות בשעת דחק זו,

מילאו את הכמות שהיה ברשותם והיא שתי אונקיות שמן (לעומת שבע שהנר היה מכיל) ובאותה שבת נעשה נס מופלא שכמות השמן הקטנה דלקה והאירה במשך כל השבת כולה.

רבי משה ריישר מציין שהמושמים בקודש סיפרו זאת לחברי בית הדין בירושלים, והבטיחו בפניהם בכח התורה שלא הוסיפו ולא הגוימו על האמת כמלא נימא!

אנשי אמונה תולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

מבטיח אני לך

רבי אצרף תמסוט, ראש כולל "זכרון שלמה וחיים" על שם הצדיקים רבי שלמה תמסוט זצ"ל ורבי חיים אצראף זצ"ל, סיפר למו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א את המעשה הבא:

רבי אצרף התחתן בשנת תשכ"ו, וכבר חלפו שלוש שנים מנישואיו ועדיין הוא לא נפקד בזרע של קיימא. כל השנים התפלל להשם יתברך כי יזכהו בזרע של קיימא,

וקיזה לבשורות טובות. בחודש תמוז תשכ"ט,

בלומדו בכולל, נתקשה בקושיא גדולה שלא יכל לתרצה. והנה בחלומו, רואה הוא את רבי חיים פינטו זיע"א שבא אליו לתרץ לו את הקושיא. לאחר מכן אמר לו רבי חיים זיע"א: מבטיח אני לך שתזכה לזרע של קיימא.

בחג הפסח תש"ל נולד לו בן, וייקרא שמו בישראל "חיים". ומאז ועד היום זכותו של הצדיק רבי חיים זיע"א הולכת עמו, כשממעל מרחפת עורתו של השם יתברך.

"אנשי אמונה אנשי יראה חכמים ונבונים" (גו"א דברים ו')

...ובין, שדווקא בדורנו אנו, ימצאו קטני אמונה, אשר יטילו ספק במעשי ובנפלאות הצדיקים, דווקא משום כך חשבתי לחרוט עלי ספר את הנהגות ונפלאות אבותי הקדושים זיע"א, אשר מסרו את נפשם על הכלל ועל הפרט, לעזור ולסייע לכל אחד ואחד. יהי רצון, שכל מי שיקרא בסיפורים הללו, יתחזק לבו באמונת ה', וזכות אבותי זיע"א תגן בעדו ובעד כל כלל ישראל בכלל, אמן ואמן.

...ידיעת נפלאות הצדיקים היא זו אשר תביא לכל אחד ואחד את הרצון לגעת ולהתדבק במעטה אבות - סימן לבנים. לילך בדרכיהם ולהתעלות כמותם בתורה ובמצוות ובמעשים טובים, מתוך אהבה לזולת עד אין קץ ותכלית. וזה אשר הביאנו לחקוק עלי ספר מעט מזעיר מכל אותם נפלאות ומופתים.

הרי לנו מכל הדברים הללו, עד כמה גדולה מעלת האמונה בצדיקים. וכל מי שקורא את הדברים הללו מבין, עד כמה האדם מפסיד כשאינו מאמין בהשי"ת, כי העיקר היא האמונה. שכן חבוקק הנביא העמיד את כל התורה כולה על יסוד אחד ואמר "וצדיק באמונתו יחיה" (חבוקק ב, ז). שהרי מה שווה לו לאדם ללמוד תורה או לקיים מצוות באם חסרה לו האמונה בהשי"ת.

(מדברי הפתיחה מאת מורנו ורבנו הצדיק רבי דוד חנניה פינטו שליט"א)

אולם הרשות ניתנה לנו לפרסם את הסיפורים שקרו בזכות הצדיקים הקדושים זיע"א, על פי הסכמתם של גדולי התורה שיחיו, ועל פי רשותם של צדיקים מפורסמים שהבינו, כי בזכות קריאת סיפורים אלו, ילמדו הקוראים דרך בעבודת השי"ת לאהבה אותו, ליראה אותו ולדבקה בו, ותכנס בלבם אמונת ה' ואהבתו.

...לצד היותם בעלי חכמה ותורה, יצא שמעם של רבני משפחת פינטו כבעלי מופת ומלומדים בניסים. משום כך, הפך ביתם של רבני משפחת פינטו, בכל הדורות, כמוקד עליה לרגל של המוני יהודים המבקשים עצה, ברכה, או ישועה. זאת, מכיון שידעו כי כאן, בבית זה, מתקיים מאמר חז"ל: "צדיק גזור והקדוש ברוך הוא מקיים, הקדוש ברוך הוא גזור וגזירה והצדיק מבטלה"...

ואולם, בראש מעייניהם של צדיקי בית פינטו, לא עמד כלל הרצון להתבלט ולהשאיר רושם לדורות הבאים, כפועלי ישועות ומחוללי ניסים. צדיקים אלו הקדישו את זמנם, בכל שעות היום והלילה לתורה ולעבודה, ואף התמסרו לעסוק בצרכי ציבור, לעזור ולסייע על כל צעד ושעל לכל אחד מאחינו בני ישראל. בשל כך, דווקא אורח חייהם זה, המלא כולו רוחניות, יכול לשמש נר לדגליהם של כל אחד ואחד מבני ישראל, המבקשים לעמוד בנתיבי התורה, הקדושה והמצוות.

(מדברי ההקדמה מאת מכון "פניני דוד" ירושלים)

שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה

לברך על המוגמר
בהוצאתו לאור עולם של הספר

אנשי אמונה

והוא סיפור תולדותיהם, חייהם ופועלם
של צדיקי משפחת פינטו זיע"א

מעל ל-470 עמודים גדושים, ערוכים בטוב טעם ודעת
מלווים בתמונות, על קורות בני המשפחה
מזמן הרב 'המוסמך' רבי יאשיהו פינטו זיע"א
ועד לצדיק המופלא רבי משה אהרן פינטו זיע"א.

ניתן להשיג במשרדי המכון בטלפון: 02-6433605